

Bikers for peace

Als het regent blijf ik thuis was de afspraak. Maar het regende niet die zondag ochtend en dus vertrok ik op mijn Wesp richting Ieper om er deel te nemen aan Bikers for peace. Alles samen zat ik die dag meer dan 8 uur op de motor, maar het was meer dan de moeite waard.

Om 8 uur de deur uit, nog even de bandenspanning checken, de wesp voltanken, tegen dat ik goed vertrokken was was het dus 8uur 30. Ik zou me niet opjagen en dus hield ik me netjes aan de maximaal opgelegde snelheid. De N8 op richting Oudenaarde en zo verder tot Ieper. Iets minder dan twee uur laten en 100 km verder stond op het strand van Ieper. Ik had het kunnen weten natuurlijk, de parking stond vol met machines met minstens drie maal de cilinderinhoud van de wesp. Er stond zelfs een custom trike waarvan het me niet zou verbazen dat hij bijna 10 maal de cilinderinhoud heeft van mijn wesp.

Nog even inschrijven, een kop koffie en we konden vertrekken. Het zou een rit worden van 120 kilometer met enkele stops. Van de organisatie kregen we een boekje met daarin heel wat uitleg over wat zo allemaal onderweg zouden zien. Ik denk niet dat iemand van de deelnemers dat voor het vertrek heeft gelezen maar ik kan me voorstellen dat het wordt bovengehaald om na te mijmeren over deze prachtige en soms ook aangrijpende tocht.

Heel wat deelnemers kozen ervoor om op het hun eentje of in een klein groepje de rit te rijden. Zelf rijd ik liever in groep met een goede begeleider. Als er iemand voorop rijdt die de weg kent, de bochten juist aansnijdt,... dan heb je gewoon meer tijd om je ogen open te trekken en de omgeving op te nemen. Ik zag het echt niet zitten om de hele dag naar weg te zoeken.

Uiteindelijk waren we met vier motoren die samen zouden vertrekken. Dat het met de begeleider goed zat was al duidelijk voor het vertrek. De begeleider is immers ook de bezieler van 'Flanders fields outrider' een organisatie die rondleidingen geeft doorheen de slagvelden van de eerste wereldoorlog.

We waren echter amper vertrokken of botsten op een andere deelnemer die gevallen was. Op heel wat plaatsen zijn de boeren nu immers bezig met hun maïs binnen te halen. Dat doen ze echter niet zonder ook heelde straat onder de modder de te rijden. Sommigen doen hun best om de modder op te ruimen, maar op sommige plaatsen ligt er een centimeters dikke laag modder op de weg. Op zich niet zo'n probleem, als je voorzichtig rijdt en geen bruske rem of ontwijkingsbeweging maakt. Nagenoeg overal kondigen bordjes met 'opgepast modder' ook aan dat je best kan vertragen. Maar op deze plek was er geen bordje, je reed van een zeer goed wegdek plots in een centimeter dikke modderlaag. Een koppeltje op een Goldwing ging op de modderlaag aan het glijden en smakte tegen de vlakte. Gelukkig kwamen ze er van af met enkel blutsen en builen, de motor was er minder goed aan toe. We zijn bij het koppel met hun goldwing gebleven tot de politie een PV opmaakte en ze met de wagen en een oplegger konden vertrekken. Alles samen moet dat meer dan een uur geduurd hebben.

We waren al niet echt vroeg vertrokken en met dat oponthoud van meer dan een uur zag het er plots naar uit dat het nog een lange dag zou worden. Niemand van ons moest echter voor een bepaald uur thuis zijn en dus konden we gewoon verder rijden zoals voorzien. Zelf moet ik zeggen dat ik rest van rit heel wat onzekerder geworden was. Het overkomt me haast nooit dat ik een bocht te wijd neem, en nu was het alsof ik bij elke bocht eruit zou vliegen om dat ik de motor niet voldoende de bocht in durfde te duwen. Later op weg naar huis, in het donker op een nat wegdek, was dat helemaal verdwenen.

Naast de voorzien stops stopten we regelmatig voor een korte uitleg bij een monument, kruispunt,... waar onze begeleider een kort verhaal vertelde. Hij heeft ons wel 10 keer vertelt hoe spijtig hij het vond dat hij zijn intercom systeem niet bij had. Normaal vertelt hij immers tijdens het rijden, ik ben alvast van plan om zo eens met hem op stap te gaan door Flanders fields.

Het was al ferm na 12 uur voor we het eerst een bezoek brachten aan een begraafplaats. Iedereen is er ooit wel eens geweest, en je kan je zo het beeld voor de ogen roepen van de honderden tot duizenden graven van jonge mannen die er kwamen vechten en stierven in de grote oorlog. Maar als je er dan nog eens staat dan gaat het door merg en been. Eindeloze rijen van grafstenen met daartussen Engelsen, Duitsers Canadezen die op zoek zijn naar een voorouder die het leven liet in Flanders fields. We zien er dan wel uit als een bende ruige motards in leren pakken, het raakt ons allemaal.

Het was al geleden van 7 uur die ochtend dat ik nog iets gegeten had en soms werd het gepruttel van mijn wesp overstemd door het gemor en geknor van mijn lege maag. Als we op schema zouden gebleven zou de de stop om te eten ruimschoots op tijd gekomen zijn, nu kwam hij echter net iets te laat. Honger is echter de beste saus, en het heeft ons dan ook allemaal ferm gesmaakt.

Ook al waren we serieus achter op het schema, toch namen we tijdens rest van rit ruimschoots de tijd om her en der te stoppen voor een woordje uitleg, een verhaal of soms gewoon een anekdote.

Op 'Tyne Cot Cemetery' namen we dan weer ruimschoots de tijd om de waanzin van de eerste wereldoorlog tot ons te laten doordringen. Er liggen meer dan 15.000 soldaten begraven en ook de namen van bijna 35.000 vermisten soldaten staan er in de muur gebeiteld. De meesten van hen kwamen om het leven in de slag om Passendaele. In het bezoekerscentrum kan je op kaarten en foto's zien hoe er in de hele omgeving niets was blijven rechtstaan. Heel de wijde omgeving werd kapotgeschoten tot er enkel een vieze modderbrij overbleef. Modder die zo verraderlijk was dat honderden soldaten het leven lieten omdat ze er gewoon in wegzonken. We werden er ook getrakteerd om een hevige regenbui met hagel, wat ons enkel nog meer terug in de tijd slingerde en er door haast iedereen hardop werd gemijmerd over de duizenden en duizenden jongeren die hier

begraven liggen. Iemand begon zelfs stilletjes een liedje van Vermanderen te zingen, niet toevallig het liedje dat je ook te horen krijgt als je naar website van bikers for peace surft.

Niet dat het echt koud geworden was, maar we waren allemaal maar al te blij als we even later gezellig aan een kop koffie zaten te slurpen. Het was alsof we met zijn allen even genoeg hadden van de grote oorlog en de miserie, de hele tijd waren we aan het praten over onze motoren en alles wat daarbij komt kijken.

Het laatste stukje van de rit was even mooi als de rest al werd het tempo toch wat opgedreven om voor het duister terug op het strand van Ieper aan te komen. Toch onze begeleider het niet laten om er een extra bezoekje in te lassen. Het werd een spoedbezoek aan de crypte van Zonnebeke. De lager school van Zonnebeke onderhoud er op het kerkhof een crypte waarin dorpsgenoten die het leven lieten in de oorlog begraven liggen. We namen niet eens de tijd om onze helmen af te zetten, maar toch zal ik dat bezoekje niet snel vergeten.

We waren nog voor het vallen van, de duisternis terug op en strand van Ieper. Nog snel een kop koffie en dan terug de wesp om naar huis te vertrekken. De GPS vastklikken en vragen om me naar huis te leiden. Om de een of andere reden stond de GPS op de kortste weg waardoor hij me opnieuw de veldweggetjes instuurde. Dat zag ik in het donker op een nat wegdek echt niet zitten. Als ik de GPS dan vroeg om via de snelste weg naar huis te brengen duurde het nog tot ergens bij Zwevegem voor hij me een steenweg op stuurde.

Gelukkig stuurde de GPS me terug via Oudenaarde door de Vlaamse Ardennen. Dat stukje weg begin ik wat te kennen en de wesp voelt er zich helemaal in haar sas. Natuurlijk viel de GPS op 20 km van huis uit, maar toen had ik die gelukkig al lang niet meer nodig om de kortste en snelste weg naar mijn nest te vinden.

Oh en voor ik het vergeet.

Alles samen moet het zo'n 350 kilometer geweest zijn goed ongeveer 13 liter benzine. Het is helaas nog even wachten op een elektrische motor die me even gewillig over dergelijke afstanden kan vervoeren. Ik was ook verbaasd dat ik helemaal geen last had van een pijnlijk zitvlak na meer dan 8 uur op de wesp. Ze blijft me verbazen.

Bikers for peace

Bikers for peace

Bikers for peace

Bikers for peace

Bikers for peace

Bikers for peace

Bikers for peace